

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 1165

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 noiembrie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.344/C. — Ordin al ministrului justiției privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> pentru 15, 20 și 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari	2
2.345/C. — Ordin al ministrului justiției privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> pentru 15, 20 și 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri	3
5.594/1.861. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 17 din 7 octombrie 2024 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	5–15
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
208. — Hotărâre pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 122/2023	15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15, 20 și 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari

Având în vedere prevederile art. 115 alin. (3) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare, și în temeiul prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) lit. c) și alin. (2) și ale art. 6 din Legea nr. 573/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru ofițeri, funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, și preoți militari, cu modificările ulterioare, precum și ale Ordinului ministrului justiției nr. 2.980/C/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice privind condițiile în care se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* funcționarilor publici cu statut special cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, maiștri militari și subofițeri din Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate acesteia,

văzând Nota nr. 42.455 din 26.08.2024 privind conferirea decorației Semnul onorific *În Serviciul Patriei* unor polițiști de penitenciare din Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate, cu grade profesionale de ofițeri și preoți militari,

în temeiul dispozițiilor art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 592/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2024 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari, prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2024 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari, prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 decembrie 2024 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari, prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile penitenciare subordonate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

p. Ministrul justiției,
George Cătălin Șerban,
secretar de stat

București, 7 octombrie 2024.
Nr. 2.344/C.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică instituțiilor interesate.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15, 20 și 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri**

Având în vedere prevederile art. 115 alin. (3) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare, și în temeiul prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) lit. c) și alin. (2) și ale art. 6 din Legea nr. 574/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru maiștri militari, subofițeri, soldați și gradați profesioniști și pentru funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordinului ministrului justiției nr. 2.980/C/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice privind condițiile în care se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* funcționarilor publici cu statut special cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, maiștri militari și subofițeri din Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate acesteia,

văzând Nota nr. 42.454 din 26.08.2024 privind conferirea decorației Semnul onorific *În Serviciul Patriei* unor polițiști de penitenciare din Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate, cu grade profesionale de agenți,

în temeiul dispozițiilor art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 592/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2024 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2024 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 decembrie 2024 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională polițiștilor de penitenciare cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile penitenciare subordonate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

p. Ministrul justiției,
George Cătălin Șerban,
secretar de stat

București, 7 octombrie 2024.
Nr. 2.345/C.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică instituțiilor interesate.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 5.594 din 15 noiembrie 2024

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI
DE SĂNĂTATE

Nr. 1.861 din 19 noiembrie 2024

ORDIN

privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora

Văzând Referatul de aprobare nr. 5.594R din 15.11.2024 al Direcției generale asistență medicală și sănătate publică din cadrul Ministerul Sănătății și nr. DG 7.999 din 19.11.2024 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

având în vedere dispozițiile art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare art. 4 alin. (5) pct. 11 din Legea nr. 134/2019 privind reorganizarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, precum și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 și 474 bis din 6 mai 2021, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Adriana Pistol,
secretar de stat

p. Președintele Casei Naționale
de Asigurări de Sănătate,
Liliana Maria Mihai

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1165 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 17 din 7 octombrie 2024

Dosar nr. 1.300/1/2024

Corina-Alina Corbu — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele Completului

Eleni Cristina Marcu — președintele delegat al Secției penale

Carmen Elena Popoiag — președintele Secției I civile

Marian Budă — președintele delegat al Secției a II-a civile

Ionel Barbă — pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefterache — judecător la Secția penală

Ana Hermina Iancu — judecător la Secția penală

Simona Elena Cîrnaru — judecător la Secția penală

Constantin Epure — judecător la Secția penală

Elena Barbu — judecător la Secția penală

Mircea Mugurel Șeala — judecător la Secția penală

Gheorghe Valentin Chitidean — judecător la Secția penală

Luminița Criștiu-Ninu — judecător la Secția penală

Lia Savonea — judecător la Secția penală

Isabelle Tocan — judecător la Secția penală

Adina Georgeta Nicolae — judecător la Secția I civilă

Mihai Andrei Negoescu-Gândac — judecător la Secția I civilă

George Bogdan Florescu — judecător la Secția a II-a civilă

Diana Manole — judecător la Secția a II-a civilă

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mădălina Elena Vladu-Crevon — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023 (*Regulamentul*).

3. Ședința a fost prezidată de către *președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina-Alina Corbu*.

4. La ședința de judecată a participat *doamna Nicoleta Ecaterina Eucarie, procuror* în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

5. Totodată, la ședința de judecată a participat *doamna magistrat-asistent Elena Mihaela Mustață*, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

6. După prezentarea referatului de către magistratul-asistent, președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu sunt cereri de formulat ori chestiuni prealabile de invocat, a solicitat doamnei procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie să susțină punctul de vedere cu privire la problema de drept supusă dezlegării și interpretării unitare ce face obiectul cauzei de față.

7. *Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a apreciat că sesizarea îndeplinește toate condițiile de admisibilitate și a solicitat stabilirea unui mod unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul procedură penală, în sensul de a se statua că *instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoriesei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii*.

8. A susținut că dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală trebuie interpretate în coroborare cu cele ale art. 587 alin. (1) din același cod, locul de deținere din circumscripția tribunalului, la care se referă alineatul (3) al art. 587 din Codul de procedură penală, fiind același cu cel la care se referă alineatul (1), respectiv locul unde persoana condamnată execută pedeapsa închisorii la data formulării cererii.

9. De asemenea, a învederat că este necesar ca dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală să fie interpretate în coroborare și cu dispozițiile art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală — norma-cadru în materia contestației, conform căreia „contestația se soluționează de către instanța superioară celei sesizate”, dar și cu dispozițiile art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, aplicabile tuturor procedurilor judiciare din titlul V al Codului de procedură penală, conform cărora „hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară (...)”.

10. A subliniat că norma prevăzută de art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu derogă de la normele generale ce reglementează contestația, în materia liberării condiționate calea de atac fiind de competența tribunalului ierarhic superior judecătoriesei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.

11. Președintele completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu

1. Pe rol se află *Dosarul nr. 1.300/1/2024* având ca obiect recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ce vizează următoarea problemă de drept: „*În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul în a cărei circumscripție se afla locul de deținere a persoanei condamnate la data formulării contestației sau tribunalul ierarhic superior judecătoriesei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii?*”

2. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost constituit conform prevederilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală, art. 30 alin. (1) și art. 31 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea

sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterea închisă, iar completul de judecată a reținut dosarul în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA
RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

Deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Problema de drept care a generat practica neunitară

12. Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a susținut că, *în practica judiciară națională, nu există un punct de vedere unitar referitor la instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva hotărârii pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate, instanțele de judecată interpretând și aplicând diferit dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală.*

13. *Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a expus divergențele existente în jurisprudență, opinând în sensul că instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a soluționat cauza în primă instanță, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.*

II. Dispoziții legale relevante

14. Codul de procedură penală

Art. 425¹ — Declararea și soluționarea contestației

(1) Calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, prevederile prezentului articol fiind aplicabile când legea nu prevede altfel.

(2) Pot face contestație procurorul și subiecții procesuali la care hotărârea atacată se referă, precum și persoanele ale căror interese legitime au fost vătămăte prin aceasta, în termen de 3 zile, care curge de la pronunțare pentru procuror și de la comunicare pentru celelalte persoane, dispozițiile art. 411 alin. (1) aplicându-se în mod corespunzător.

(3) Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, la instanța care a pronunțat hotărârea care se atacă și se motivează până la termenul stabilit pentru soluționare, dispozițiile art. 415 aplicându-se în mod corespunzător.

(4) La soluționarea contestației, dispozițiile art. 416 și 418 se aplică în mod corespunzător; în cadrul acestor limite, la soluționarea contestației împotriva încheierii privind o măsură preventivă se poate dispune o măsură mai puțin gravă decât cea solicitată sau decât cea dispusă prin încheierea contestată ori se pot modifica obligațiile din conținutul măsurii contestate.

(5) Contestația se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară celei sesizate sau, după caz, de către instanța superioară celei sesizate, respectiv de completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședință publică, cu participarea procurorului.

(6) La soluționarea contestației se citează persoana care a făcut contestația, precum și subiecții procesuali la care hotărârea atacată se referă, dispozițiile art. 90 și 91 aplicându-se în mod corespunzător.

(7) Contestația se soluționează prin decizie, care nu este supusă niciunei căi de atac, putându-se pronunța una dintre următoarele soluții:

1. respingerea contestației, cu menținerea hotărârii atacate:
 - a) când contestația este tardivă sau inadmisibilă;
 - b) când contestația este nefondată;
2. admiterea contestației și:
 - a) desființarea hotărârii atacate și soluționarea cauzei;

b) desființarea hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către judecătorul sau completul care a pronunțat-o, atunci când se constată că nu au fost respectate dispozițiile privind citarea.

Art. 587 — Liberarea condiționată

(1) Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.

(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.

(3) *Hotărârea judecătoriai poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestația formulată de procuror este suspendivă de executare.*

(4) O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum și unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat.

Art. 597 — Procedura la instanța de executare

(1) Când rezolvarea situațiilor reglementate în prezentul titlu este dată în competența instanței de executare, președintele completului de judecată dispune citarea părților interesate și, în cazurile prevăzute la art. 90, ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu. La judecarea cazurilor de întrerupere a executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață se citează și administrația penitenciarului în care execută pedeapsa condamnatul.

(2) Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ este adus la judecată.

(2¹) Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ poate participa la judecată în vederea rezolvării situațiilor reglementate în prezentul titlu și prin intermediul videoconferinței, la locul de deținere, cu acordul său și în prezența apărătorului ales sau numit din oficiu și, după caz, și a interpretului.

(3) Participarea procurorului este obligatorie.

(4) După ascultarea concluziilor procurorului și a părților, instanța se pronunță prin sentință.

(5) Dispozițiile cuprinse în titlul III al părții speciale privind judecata care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.

(6) Dispozițiile alin. (1)—(5) se aplică și în cazul în care rezolvarea uneia dintre situațiile reglementate în prezentul titlu este dată în competența instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere. În acest caz, soluția se comunică instanței de executare.

(7) Hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.

(8) Judecarea contestației la hotărârea primei instanțe se face în ședință publică, cu citarea persoanei condamnate. Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ este adus la judecată. Participarea procurorului este obligatorie. Decizia instanței prin care se soluționează contestația este definitivă. Prevederile alin. (5) se aplică în mod corespunzător.

III. Examenul jurisprudențial. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

15. *Examenul hotărârilor identificate în această materie relevă faptul că instanțele au interpretat și aplicat diferit dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, referitoare la instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva hotărârii pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate.*

16. Situația premisă pe care se greșează problema de drept constă într-o modificare, ulterior învestirii instanței de fond cu cererea de liberare condiționată, a locului de deținere a persoanei condamnate, în sensul că, la data formulării contestației împotriva sentinței pronunțate de judecătoria, persoana condamnată se află într-un penitenciar ce este situat în circumscripția altui tribunal decât cel ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat sentința.

17. **Analiza jurisprudenței** anexate evidențiază **două orientări** cu privire la problema de drept pusă în discuție, relevând *caracterul neunitar* al acestora:

18. **Într-o primă orientare jurisprudențială**, *competența* de soluționare a contestației formulate împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate la data formulării contestației (anexele 1—35).

19. Această orientare jurisprudențială este exemplificată prin mai multe *categorii de hotărâri*:

a) încheieri prin care sunt soluționate conflictele negative de competență ivite între tribunalele în a căror circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate la data formulării contestației și tribunalele ierarhic superioare judecătoriei care a pronunțat sentința, pronunțate fie de curțile de apel, fie de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că *instanța competentă să soluționeze contestația formulată în procedura liberării condiționate este tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere a condamnatului la data formulării contestației* (anexele 33—35). În anexe, la pct. 33—35, pentru fiecare cauză, alături de încheierea prin care au fost soluționate conflictele negative de competență au fost atașate și deciziile prin care cele două tribunale și-au declinat reciproc competența;

b) decizii penale prin care tribunalele în a căror circumscripție se afla locul de deținere a persoanei condamnate la data formulării contestației, învestite prin declinare de către tribunalele ierarhic superioare judecătoriilor care au pronunțat sentința, soluționează contestațiile (anexele 1—32). În anexe, la pct. 1—32, pentru fiecare cauză, alături de decizia prin care tribunalul locului de deținere soluționează contestația a fost atașată și decizia de declinare a cauzei pronunțată de tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat sentința, întrucât, în ambele situații, este relevant criteriul de competență al locului de deținere a condamnatului la data formulării contestației.

20. În *motivarea acestei opinii jurisprudențiale* se arată că, potrivit art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, hotărârea judecătoria poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare, dispoziții legale prin care are loc o prorogare de competență teritorială de la normele obișnuite, potrivit cărora contestația se soluționează de tribunalul în a cărui circumscripție se află judecătoria care a pronunțat hotărârea care se contestă (anexele 3, 12, 20, 22 și 29).

21. Se mai arată că norma prevăzută de art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală stabilește, în mod exclusiv, competența de soluționare a contestației formulate împotriva hotărârii prin care s-a soluționat cererea de liberare condiționată, în favoarea tribunalului în circumscripția căruia se află locul de deținere a persoanei condamnate la momentul formulării contestației (anexele 9 și 11).

22. De asemenea, se face referire la faptul că dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală au caracter special, derogatoriu de la regula generală prevăzută de art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, deoarece stipulează că hotărârea judecătoria poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere (anexele 4, 8, 14, 19, 21, 33, 34 și 35).

23. În plus, se mai arată că interpretarea în sensul că instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva hotărârii prin care judecătoria a soluționat cererea de liberare condiționată ar fi instanța ierarhic superioară (prin urmare, tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere de la momentul formulării cererii de liberare condiționată) ar fi de natură nu doar să conducă la realizarea unei distincții ce nu rezultă din textul de lege, ci și la lipsirea de efect a normei speciale, prin care a fost reglementată în mod distinct competența de soluționare a contestației formulate într-o astfel de procedură (anexa 33).

24. În *motivarea hotărârilor* care exemplifică această orientare jurisprudențială este invocată și *Decizia nr. 15/2018*, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție pe calea recursului în interesul legii, potrivit căreia instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii. Se apreciază că, potrivit art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 15/2018, competența de a soluționa contestațiile în materie de liberare condiționată aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află locul de detenție, la data formulării căii de atac (anexele 4, 25, 27, 34 și 35).

25. **Într-o a doua orientare jurisprudențială**, *competența* de soluționare a contestației formulate împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate aparține tribunalului ierarhic superior judecătoriei care a soluționat cauza în primă instanță, în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii (anexele 36—46).

26. Această orientare jurisprudențială este exemplificată prin încheieri, prin care sunt soluționate conflictele negative de competență ivite între tribunalele în a căror circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate la data formulării contestației și tribunalele ierarhic superioare judecătoriei care a pronunțat sentința, pronunțate fie de curțile de apel, fie de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că *instanța competentă să soluționeze contestația formulată în procedura liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior instanței care a soluționat cauza în primă instanță* (anexele 36—46). În anexe, la pct. 36—46, pentru fiecare cauză, alături de încheierea prin care au fost soluționate conflictele negative de competență, au fost atașate și deciziile prin care cele două tribunale și-au declinat reciproc competența.

27. În *motivarea acestei orientări* se arată că pentru stabilirea instanței competente să soluționeze calea de atac declarată împotriva hotărârii judecătoria, dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, care prevăd că hotărârea judecătoria poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare, trebuie interpretate, în coroborare cu dispozițiile art. 597 alin. (7) raportat la art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, și prin prisma Deciziei nr. 15 din 17 septembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii (anexa 41).

28. Astfel, relevant cu privire la stabilirea competenței teritoriale a instanței este momentul formulării cererii, indiferent că privește competența instanței care judecă în prima instanță cauza sau competența instanței de control judiciar, această interpretare fiind și cea care respectă principiile consacrate de legiuitorul român în materia căilor de atac, și anume că acestea sunt soluționate de instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat soluția în primă instanță (anexa 36).

29. De asemenea, se mai arată că o instanță de control judiciar are posibilitatea legală să soluționeze o cale de atac declarată împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate de o judecătoria ce nu se află în circumscripția sa, doar în situația

admiterii unei cereri de strămutare sau în situația desemnării altei instanțe, ca urmare a admiterii unei cereri de abținere sau recuzare, conform dispozițiilor art. 68 alin. (9) din Codul de procedură penală (anexa 37).

30. Referitor la dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018), se arată că, în cuprinsul acesteia, se stabilește criteriul locului de deținere în care execută pedeapsa persoana condamnată la data formulării cererii, ca loc de deținere pe baza căruia se determină instanța competentă, astfel încât transferarea persoanei condamnate ulterior formulării cererii într-un alt penitenciar nu are aptitudinea de a modifica instanța competentă și nu poate avea ca efect declinarea competenței (anexele 38—43 și 46).

31. Analiza hotărârilor anexate sesizării relevă *caracterul neunitar al practicii cu privire la competența de a soluționa contestația formulată împotriva hotărârii prin care judecătoria dispune asupra cererii/propunerii de liberare condiționată*, ce se observă atât în ceea ce privește hotărârile prin care instanțele de judecată se pronunță asupra propriei competențe, cât și în ceea ce privește regulatoarele de competență, ce sunt soluționate diferit atât la nivelul curților de apel (anexa 33 — prima orientare, anexele 36—38 — a doua orientare), cât și la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție (anexele 34 și 35 — prima orientare, anexele 39—46 — a doua orientare).

32. Totodată, din cuprinsul hotărârilor se observă că Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018, pronunțată pe calea recursului în interesul legii, nu este de natură a lămuri modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, deoarece argumentele din conținutul acesteia și soluția dispusă sunt invocate atât în motivarea primei opinii jurisprudențiale, atunci când competența este stabilită în favoarea tribunalului în circumscripția căruia se află locul de deținere a condamnatului de la data formulării contestației (anexele 34 și 35), cât și în ipoteza contrară, atunci când competența este stabilită în favoarea tribunalului ierarhic superior judecătorei care a pronunțat sentința (anexele 38—43 și 46).

33. Problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări este și actuală, deoarece din cele 14 încheieri prin care curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție au soluționat conflictele negative de competență 11 au fost pronunțate în anul 2024, iar 3 în cursul anului 2023.

34. Se mai subliniază că dificultățile întâmpinate de instanțe în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală constituie impedimente pentru soluționarea într-un termen rezonabil a cererilor/propunerilor de liberare condiționată.

35. De exemplu, în Cauza nr. 20.275/302/2022, cererea de liberare condiționată a fost înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 5 București la data de 19 august 2022, iar sentința penală a fost pronunțată la data de 23 septembrie 2022. Contestația înregistrată la Tribunalul București, ca instanță ierarhic superioară judecătoria care a pronunțat sentința, a fost declinată la data de 3 noiembrie 2022 către Tribunalul Argeș, în a cărei circumscripție se află locul de deținere a condamnatului la data formulării contestației. Cauza a fost soluționată definitiv de Tribunalul Argeș la data de 15 decembrie 2022, prin respingerea contestației ca rămasă fără obiect, întrucât condamnatul a fost pus în libertate. Se constată, astfel, că de la data înregistrării cererii până la soluționarea definitivă a acesteia a trecut un interval de aproximativ 4 luni, a cărui trecere a lipsit de efecte cererea de liberare condiționată formulată de persoana condamnată (anexa 4).

36. De asemenea, Dosarul nr. 1.945/219/2023 a fost soluționat definitiv de Tribunalul Cluj la data de 27 martie 2024,

ca urmare a stabilirii competenței de către Înalta Curte de Casație și Justiție, la aproximativ 9 luni de la data formulării cererii (22 iunie 2023), fiind depășit cu 3 luni termenul stabilit de judecătoria pentru reînnoirea propunerii (anexa 44). Un alt exemplu este și Dosarul nr. 12.548/280/2023, ce a fost soluționat definitiv de Tribunalul București la data de 26 februarie 2024 (ulterior stabilirii competenței de către Înalta Curte de Casație și Justiție), prin admiterea contestației formulate de persoana condamnată împotriva Sentinței penale nr. 1.531 din 13 septembrie 2023, pronunțată de Judecătoria Pitești, la aproximativ 7 luni de la data formulării cererii (13 iulie 2023), fiind prelungită în mod nejustificat situația în care se afla persoana condamnată.

IV. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

37. Din perspectiva *deciziilor obligatorii*, menite să asigure unificarea practicii judiciare, a fost identificată *Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018, pronunțată de Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018*, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că „instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate”.

V. Direcția legislație, jurisprudență și contencios

38. *Direcția legislație, jurisprudență și contencios — Serviciul pentru studiul și unificarea jurisprudenței din cadrul instanței supreme* a identificat practică judiciară cu privire la chestiunea de drept analizată, sens în care a transmis trei hotărâri pronunțate de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv Încheierea nr. 422 din data de 11 iulie 2023, Încheierea nr. 441 din data de 22 august 2023 și Încheierea nr. 695 din data de 13 decembrie 2023.

VI. Jurisprudența Curții Constituționale a României

39. În urma examenului de jurisprudență la nivelul Curții Constituționale a României nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept supusă analizei.

VII. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

40. În urma examenului de jurisprudență la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului nu au fost identificate hotărâri care să prezinte relevanță pentru problema de drept analizată.

VIII. Punctul de vedere exprimat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

41. S-a apreciat că fiind corectă cea de-a doua orientare jurisprudențială, în sensul că *instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoria care a soluționat cauza în primă instanță, în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii*.

42. S-a arătat că, potrivit prevederilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală, competența de soluționare a cererii/propunerii de liberare condiționată aparține judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere. Textul nu conține detalii referitoare la stabilirea locului de deținere ce determină competența teritorială, în ipoteza în care, pe parcursul soluționării cauzei, persoana condamnată execută pedeapsa în mai multe penitenciare.

43. Jurisprudența constantă a instanței supreme a statuat că aceste dispoziții legale sunt interpretate în sensul că cererea de liberare condiționată formulată de persoana condamnată intră în competența exclusivă de soluționare a judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate

la data formulării solicitării, aspect ce reiese și din dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018, prin care s-a stabilit că „instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate”.

44. Competența de soluționare a căii de atac a contestației formulate împotriva sentinței pronunțate de judecătorie este atribuită, potrivit prevederilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, tribunalului în a cărui circumscripție se află locul de deținere.

45. În conținutul alin. (1) și (3) ale art. 587 din Codul de procedură penală legiuitorul folosește aceeași sintagmă — „în circumscripția căreia/căruia se află locul de deținere” pentru stabilirea instanței competente să soluționeze cererea/propunerea de liberare condiționată, respectiv contestația formulată împotriva hotărârii primei instanțe.

46. De asemenea, nici în raport cu această etapă procesuală legiuitorul nu a făcut vreo precizare referitoare la momentul relevant ce ar trebui avut în vedere pentru aplicarea criteriului de competență al locului de deținere, în ipoteza în care, pe durata soluționării cauzei, persoana condamnată s-a aflat în mai multe penitenciare.

47. S-a apreciat că dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi interpretate disociat de dispozițiile art. 587 alin. (1) din același cod, iar locul de deținere din circumscripția tribunalului, la care se referă alin. (3) al art. 587 din Codul de procedură penală, este același cu cel la care se referă alin. (1), respectiv locul unde persoana condamnată execută pedeapsa închisorii la data formulării cererii, neavând nicio relevanță, sub aspectul stabilirii competenței teritoriale, locul de deținere a persoanei condamnate la momentul formulării contestației.

48. Această interpretare este impusă de modalitatea de redactare a dispozițiilor legale constând în prevederea de către legiuitor a aceluiși criteriu de competență atât pentru judecata în primă instanță, cât și pentru calea de atac și de lipsa unor precizări referitoare la consecințele schimbării locului de deținere pe durata soluționării cauzei, aspecte din care se deduce că legiuitorul a pornit de la presupunerea că persoana condamnată are același loc de deținere pe toată perioada soluționării cauzei, chestiune care, de altfel, ar trebui să reprezinte normalitatea în materia executării pedepselor.

49. Totodată, s-a opinat că această interpretare este și cea care respectă principiile consacrate de legiuitorul român în materia căilor de atac, și anume că acestea sunt soluționate de instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat soluția în primă instanță.

50. Sub acest aspect este necesar ca dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală să fie interpretate în coroborare și cu dispozițiile art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală — norma-cadru în materia contestației, conform căreia „contestația se soluționează de către instanța superioară celei sesizate”, dar și cu dispozițiile art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, aplicabile tuturor procedurilor judiciare din titlul V al Codului de procedură penală, conform cărora „hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară (...)”.

51. Raportat la aceste dispoziții legale, rezultă că art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu derogă de la normele

generale, ci reprezintă o aplicare concretă a acestora, în sensul că, *în materia liberării condiționate, sunt de competența tribunalului ierarhic superior contestațiile formulate împotriva hotărârii judecătorești, criteriul de competență fiind locul de deținere de la momentul formulării cererii inițiale, în ambele situații, atât judecata în primă instanță, cât și în calea de atac.*

52. Prin urmare, odată stabilită competența teritorială a instanței de fond în considerarea locului de deținere a persoanei condamnate la data formulării cererii, calea de atac a contestației poate fi judecată doar de către tribunalul ierarhic superior acesteia, și nu de către un tribunal căruia nu îi este arondată această instanță de fond.

53. Având în vedere cele expuse, s-a constatat că această problemă de drept a primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești și s-a solicitat ca, printr-o decizie obligatorie, să se stabilească modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, conform art. 474 din Codul de procedură penală, în sensul: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătorie în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătorești care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii.”

IX. **Opinia specialiștilor consultați**

54. În conformitate cu dispozițiile art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia specialiștilor în drept penal din cadrul mai multor facultăți de drept, la dosar fiind înaintate punctele de vedere formulate de *Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, Universitatea din Craiova, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și Universitatea de Vest din Timișoara.*

55. În cuprinsul materialului înaintat instanței supreme, *Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca — Facultatea de Drept* a opinat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, *instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătorie în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătorești care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii.*

56. În argumentare s-a arătat că prevederile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu conțin detalii cu privire la stabilirea competenței atunci când, pe parcursul soluționării cauzei, persoana condamnată execută pedeapsa în două sau mai multe penitenciare, lipsa unei astfel de mențiuni fiind datorată faptului că legiuitorul a avut în vedere și a reglementat doar situația „clasică” — cea în care persoana condamnată are același loc de deținere pe toată perioada soluționării cererii/propunerii de liberare condiționată —, situație care se întâlnește mai frecvent în practică.

57. În măsura în care locul de deținere a persoanei condamnate este neschimbat pe parcursul soluționării cauzei, dispozițiile legale invocate nu pun probleme de interpretare. Dacă însă, ulterior învestirii instanței de fond cu cererea/propunerea de liberare condiționată, are loc transferul persoanei condamnate într-un alt loc de deținere (astfel că, la data formulării contestației, aceasta se află într-un penitenciar care este situat în circumscripția altui tribunal decât cel ierarhic superior judecătorești care a pronunțat sentința), examenul practicii judiciare relevante în materie indică faptul că instanțele au interpretat și au aplicat diferit dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală.

58. Chestiunea de drept care trebuie lămurită este în ce măsură modificarea locului de deținere, intervenită între momentul învestirii instanței de fond cu cererea/propunerea de liberare condiționată și momentul formulării contestației, atrage

după sine o schimbare a competenței teritoriale a instanței care va soluționa contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătorie.

59. În acord cu opinia exprimată de autorul sesizării, s-a arătat că dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală trebuie coroborate cu cele ale art. 597 alin. (7) din același cod, potrivit cărora „hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară (...)”. Interpretarea gramaticală a acestui text conduce la concluzia că instanța competentă să judece contestația este instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea în primă instanță. În același sens — și chiar mai lipsite de echivoc — sunt dispozițiile art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit cărora „contestația se soluționează de către (...) instanța superioară celei sesizate”.

60. Totodată, s-a evidențiat că art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu derogă de la regulile clasice prevăzute în art. 597 alin. (7) și art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, atunci când atribuie competența judecării contestației tribunalului în a cărui circumscripție se află locul de deținere, ci este o aplicare concretă a acestora, însă legiuitorul pornește de la ideea menținerii aceluiași loc de deținere pe întreg parcursul soluționării cauzei. Astfel, tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere este instanța ierarhic superioară judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere, dacă ne raportăm la un singur moment — cel al formulării cererii/propunerii.

61. În ceea ce privește momentul relevant în atribuirea competenței, s-a arătat că acesta este determinat de data formulării cererii/propunerii de liberare condiționată. Odată stabilită competența judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere, automat va fi stabilită (în abstract cel puțin, fiind posibil să nu fie formulată contestație) și competența teritorială a instanței de control judiciar (tribunalului) care va judeca potențiala contestație. În același sens sunt și considerentele Deciziei nr. 15 din 17 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018), prin care s-a statuat astfel: „Criteriul locului de deținere în care execută pedeapsa persoana condamnată la data formulării cererii, ca loc de deținere pe baza căruia se determină instanța competentă, presupune că transferarea persoanei condamnate, ulterior datei formulării cererii, într-un alt penitenciar nu are aptitudinea de a modifica instanța competentă și nu poate avea ca efect declinarea competenței.”

62. Așadar, factorul declanșator al determinării competenței este unic, fiind determinat de momentul inițial al formulării cererii/propunerii de liberare condiționată, nemaexistând un al doilea factor declanșator succesiv constând în momentul formulării contestației.

63. Suplimentar, s-a învederat că interpretarea potrivit căreia instanța de control judiciar poate fi alta decât cea superioară celei sesizate ar contraveni principiilor consacrate de legiuitor în materia căilor de atac, de regulă acestea fiind soluționate de instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea în primă instanță.

64. Din ansamblul reglementării procesual penale reiese că doar în mod excepțional ar putea un tribunal să soluționeze o cale de atac formulată împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate de o judecătorie care nu se află în circumscripția sa, și anume atunci când se admite o cerere de strămutare sau în situația desemnării altei instanțe (ca urmare a admiterii unei cereri de abținere sau recuzare).

65. *Universitatea din Craiova — Facultatea de Drept* a exprimat o opinie similară, în sensul că, în interpretarea și

aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, *instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătorie în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.*

66. S-a arătat că din interpretarea dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală și a Deciziei nr. 15 din 17 septembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii rezultă că cererea sau propunerea de liberare condiționată intră în competența exclusivă de soluționare a judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate la data formulării solicitării.

67. În ceea ce privește soluționarea căii de atac a contestației formulate împotriva sentinței pronunțate de judecătorie, astfel cum rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală cu cele ale art. 587 alin. (1) din același cod, competența revine tribunalului în a cărui circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii, legiuitorul neprevăzând criterii diferite de competență pentru judecata în fond și, respectiv, în calea de atac.

68. De asemenea, s-a învederat că dispozițiile art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, aplicabile tuturor procedurilor judiciare din titlul V al Codului de proceduri penale, prevăd că „hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării (...) pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară (...)”.

69. *Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași — Facultatea de Drept* a susținut, în cuprinsul materialului înaintat instanței supreme, că prezenta sesizare îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, iar pe fondul acesteia, a opinat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, *instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătorie în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.*

70. În esență, s-a arătat că, în materia procedurii privind acordarea/neacordarea beneficiului liberării condiționate, competența de judecată revine judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere la momentul formulării cererii sau propunerii de liberare condiționată, potrivit dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală. Interpretarea acestor dispoziții a făcut obiectul unui recurs în interesul legii vizând situațiile de modificare a locului de deținere ulterior formulării cererii sau propunerii în vederea liberării condiționate, sens în care a fost pronunțată Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că „instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate”. Din considerentele acestei decizii obligatorii pentru instanțe rezultă că modificarea locului de deținere a persoanei condamnate private de libertate, ulterior investirii instanței competente, nu influențează competența — aceasta fiind raportată exclusiv la momentul inițial, al demarării procedurii în cauză.

71. S-a subliniat că, prin intermediul prezentei solicitări, se dorește determinarea corectei interpretări a dispoziției legale referitoare la competența teritorială a tribunalului în soluționarea contestațiilor formulate împotriva sentințelor pronunțate de judecătorii cu privire la acordarea/neacordarea beneficiului

liberării condiționate față de unii condamnați definitiv la pedepse privative de libertate, pornind de la aceeași premisă, anume aceea a modificării locului de deținere între momentul introducerii cererii de acordare a liberării condiționate (la judecătoria competentă) și momentul exercitării căii de atac aferente (contestația la tribunal).

72. În primul rând, s-a precizat că, în materia contestației, instanța competentă este, potrivit dispozițiilor generale cuprinse în art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, instanța superioară celei (inițial) sesizate — cea care a pronunțat hotărârea ce este atacată prin intermediul contestației respective.

73. În al doilea rând, legiuitorul a ales în cadrul art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală o formulare oarecum diferită, indicând faptul că „hotărârea judecătorească poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere (...)”.

74. Pornind de la aceste dispoziții, s-a arătat că este necesar a se stabili dacă, în materia liberării condiționate, legiuitorul a înțeles să deroge de la regula generală incidentă în materia căii de atac a contestației sau dacă formularea normativă utilizată (deși este susceptibilă de a genera confuzii) reprezintă doar o reiterare a dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind agreată cea de a doua soluție, în concordanță cu punctul de vedere expus și de către Ministerul Public în sesizarea din cauză.

75. În acest sens s-a apreciat că legiuitorul nu a intenționat, prin dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, să acorde tribunalului competența de soluționare a contestației cu privire la o hotărâre pronunțată de către o judecătorie oarecare (aflată în afara circumscripției sale), față de care respectivul tribunal nu are calitatea de instanță superioară. O astfel de interpretare ar avea un caracter izolat în configurarea normelor de competență, reprezentând practic o prorogare de competență în afara cazurilor expres prevăzute de lege (precum, de exemplu, în ipoteza strămutării judecării apelului formulat împotriva unei sentințe).

76. S-a mai arătat că, având în vedere atât dispozitivul, cât și considerentele Deciziei nr. 15 din 17 septembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, modificările ulterioare cu privire la locul de deținere, indiferent de forma și de momentul în care acestea au intervenit, nu influențează competența judecătorească și nici a tribunalului care este îndrituit să soluționeze contestația. Dimpotrivă, contestația împotriva hotărârii unei judecătorești (de a acorda sau de a nu acorda liberarea condiționată) ar trebui să fie soluționată de către instanța superioară în a cărei circumscripție se află instanța a cărei hotărâre este atacată.

77. S-a menționat că momentul debutului procedurii de acordare a liberării condiționate este acela al formulării cererii sau propunerii în acest sens, constituind reperul temporal cel mai clar prin raportare la care se poate stabili competența teritorială a instanțelor în materie (judecătorească, respectiv tribunalul aferent — în eventualitatea unei contestații ulterioare). Formularea căii de atac recunoscute de lege (contestația — în această situație) nu echivalează cu debutul unei noi proceduri de acest tip, ci reprezintă doar o simplă continuare a cererii sau a propunerii inițial formulate, încă nesoluționate definitiv (o potențială procedură intermediară momentului definitivării hotărârii de acordare sau neacordare a beneficiului liberării condiționate respective).

78. În plus, s-a apreciat că stabilirea competenței teritoriale a tribunalului de a judeca contestația prin raportare la locul de deținere existent la momentul formulării căii de atac (a contestației) ar putea genera eventuale situații arbitrare, imprevizibile, în care ar fi posibil ca un tribunal dintr-o anumită regiune geografică să analizeze o hotărâre judecătorească pronunțată de către o judecătorie dintr-o altă zonă a țării

(o regiune îndepărtată față de instanța care ar exercita control judiciar). Un asemenea sistem ar putea încuraja inclusiv eventualele practici abuzive, în care persoana privată de libertate să fie transferată temporar încontinuu la diverse penitenciare situate în zone îndepărtate unele în raport de altele, doar pentru a se întârzia nejustificat momentul la care, aflându-se în penitenciarul în care se găsea și la momentul demarării procedurilor judiciare de obținere a liberării condiționate, ar putea introduce o contestație validă împotriva hotărârii judecătorești care a analizat cauza în primă instanță (situație care ar putea conduce inclusiv la pierderea termenului util în care se poate formula respectiva contestație).

79. În fine, dacă s-ar aprecia că norma prevăzută de art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală este derogatorie față de regulile generale în materia contestației, ar trebui luată în considerare necesitatea introducerii contestației direct la tribunalul competent, iar nu la judecătoria care a pronunțat hotărârea contestată, așa cum indică dispozițiile art. 425¹ alin. (3) din Codul de procedură penală. Or, o astfel de interpretare nu ar putea subzista față de actualul cadru legislativ, precum și în raport de logica după care a reglementat legiuitorul actualul cadru procesual penal (și execuțional penal).

80. Nu în ultimul rând, s-a subliniat că persoana condamnată privată de libertate față de care se analizează în instanță posibilitatea liberării condiționate se găsește, de regulă, într-un punct avansat al executării respectivei sancțiuni penale, în condiții de stabilitate a detenției, astfel încât, de principiu, vor fi rare/exceptionale situațiile în care, la momentul formulării contestației, aceasta se va găsi definitiv transferată într-un alt penitenciar decât cel în care se găsea la momentul sesizării judecătorești competente să se pronunțe în primă instanță cu privire la beneficiul liberării condiționate.

81. *Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept* a susținut, în cuprinsul materialului înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție, că sesizarea ce formează obiectul prezentului dosar îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, iar pe fondul acesteia a opinat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, *instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătorești care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării contestației.*

82. S-a arătat că *una dintre orientările jurisprudențiale* susține că interpretarea corectă a art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală este în sensul că tribunalul, ca instanță de control, ce judecă contestația împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate, trebuie să fie cel în a cărei jurisdicție se află locul de deținere de la data formulării cererii/propunerii de liberare, *argumentele* ce susțin această orientare fiind două, în esență.

83. *Primul argument* se referă la Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018, prin care s-a stabilit că instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate.

84. *S-a apreciat că decizia invocată nu este aplicabilă în speță*, întrucât soluția dată recursului în interesul legii se referă, *expressis verbis*, la cererile din cursul executării, dar nu poate fi extinsă și la contestații, care sunt, conform art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, căi de atac. În consecință, aceasta

reglează doar competența de primă instanță în materia liberării condiționate în favoarea judecătoriei în a cărei jurisdicție se află locul de deținere la momentul formulării cererii. Decizia nu se referă și la căile de atac, întrucât în obiectul respectivului recurs în interesul legii a intrat doar analiza dispozițiilor din Codul de procedură penală pentru judecata cererilor în primă instanță în raport cu dispozițiile Legii nr. 254/2013, neputându-se deduce că problema de drept supusă recursului în interesul legii pendinte ar fi primit deja o soluție prin precedentul citat.

85. *Al doilea argument* este dedus dintr-un principiu imanent al procedurii penale, și anume că instanța de control judiciar nu ar putea fi decât cea superioară instanței de fond, adică instanța superioară celei ce a pronunțat sentința în primă instanță, în a cărei jurisdicție se afla locul de deținere. Argumentul este dedus din art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, conform căruia contestația se soluționează de către instanța superioară celei sesizate. Noțiunea de instanță superioară nu aduce însă claritate în speță, întrucât orice tribunal este o instanță superioară oricărei judecătoria, din perspectiva competenței funcționale. Dar acest tribunal poate fi atât cel în a cărui jurisdicție se află judecătoria ce a pronunțat hotărârea de fond, cât și tribunalul căruia nu îi este arondată judecătoria respectivă, dar îi este arondat locul de deținere actual al persoanei condamnate.

86. În consecință, s-a apreciat că *cele două argumente legale nu au natură decisivă pentru a tranșa controversa*. S-ar mai putea aduce în discuție și consecințele practice ce derivă din adoptarea acestei orientări. Astfel, dacă singura instanță competentă este cea superioară celei ce a pronunțat hotărârea de primă instanță, la momentul formulării cererii, atunci persoana condamnată nu ar putea sesiza instanța corespondentă în a cărei jurisdicție s-a mutat locul de deținere, deși ea se află în acel loc (definitiv sau temporar). Persoana condamnată ar trebui adusă la instanța superioară celei ce s-a pronunțat în primă instanță, chiar dacă aceasta s-ar afla la o distanță considerabilă față de locul actual de deținere (și nu s-ar putea aplica procedura prin videoconferință). Or, acest transfer ar apărea inutil și costisitor. Mai mult, în această situație, procedura judecării contestației ar putea fi temporizată excesiv în vederea aducerii persoanei condamnate în fața instanței de control ce nu include locul de deținere în jurisdicția ei. Or, tocmai acest aspect s-a urmărit a fi inhibat prin pronunțarea Deciziei nr. 15 din 17 septembrie 2018 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, instanța supremă dorind să traseze o regulă prin care să se evite timpii excesivi în materia procedurilor execuționale penale.

87. În susținerea argumentării s-a învederat că este important și punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, exprimat cu ocazia pronunțării deciziei anterior menționate, făcându-se referire la necesitatea eficienței principiului celerității prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și art. 8 din Codul de procedură penală, impunându-se evitarea întârzierilor în soluționarea cererilor formulate ori respingerea acestora ca rămase fără obiect.

88. Ca atare, a fost susținută orientarea jurisprudențială opusă, conform căreia *instanța competentă să judece contestația este cea de la momentul formulării căii de atac, dacă locul de deținere s-a schimbat în raport cu momentul formulării cererii, sens în care au fost exprimate două argumente*.

89. *Un argument* este cel al interpretării literale, ca primă formă a interpretării. În această abordare, art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală se referă, în mod expres, la împrejurarea că hotărârea judecătoria poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărui jurisdicție se află locul de deținere. Or, dacă textul legii nu distinge, adică nu departajează competența în raport cu momentul formulării cererii sau a contestației, ci cu locul de deținere actual, nu este necesară nicio altă precizare. Textul este clar și se aplică literal. Nu există nicio

rațiune pentru care, dacă a operat o modificare a locului de deținere, tribunalul ce include în jurisdicția sa noul loc de deținere să nu fie cel competent. Această interpretare ar ține cont de modificarea situației condamnatului și nu ar mai implica costuri logistice și timp de transfer. Dosarul condamnatului, așa cum s-a arătat în cuprinsul sesizării, cu referire la art. 227 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare, însoțește persoana condamnată oriunde este transferată, astfel încât nu s-ar putea spune că instanța de control nu ar avea acces la documentele relevante pentru a decide asupra contestației. În plus, dacă, după declararea contestației, urmărind soluționarea acesteia de către instanța în a cărei jurisdicție se află penitenciarul, persoana condamnată ar trebui să revină la locul inițial de deținere (prin epuizarea transferului temporar, spre exemplu), împrejurarea nu ar determina o declinare de competență, întrucât soluționarea contestației reprezintă, prin ea însăși, un motiv de prelungire a transferului temporar.

90. Singura chestiune rămasă de analizat ar fi aceea a compatibilității exercitării controlului judiciar de către un tribunal, care, deși este superior din punct de vedere funcțional judecătoria, nu conține în jurisdicția sa teritorială respectiva judecătoria. În mod uzual, aceasta ar trebui să fie o falsă problemă, întrucât sunt numeroase cazuri în care, prin efectul legii, controlul judiciar se exercită de către alte instanțe decât cele superioare funcțional și teritorial instanței de fond. Așa se întâmplă în cazul strămutării, respectiv al desemnării altei instanțe, potrivit art. 68 alin. (9) din Codul de procedură penală sau art. 76 din același cod, etc.

91. Pe de altă parte, s-a arătat că analizând, ca *argument*, și relevanța dispozițiilor art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, rezultă că „hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară (...)”, fără a se indica elemente de determinare a competenței. Orientarea jurisprudențială criticată reliefează că, raportat la aceste dispoziții legale, rezultă că art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu derogă de la normele generale, ci reprezintă o aplicare concretă a acestora, în sensul că, în materia liberării condiționate, sunt de competența tribunalului ierarhic superior contestațiile formulate împotriva hotărârii judecătoria, criteriul de competență fiind locul de deținere de la momentul formulării cererii inițiale, în ambele situații, atât judecata în primă instanță, cât și în calea de atac.

92. Din această perspectivă s-a apreciat că, dimpotrivă, art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu poate fi considerat o aplicare concretă a art. 597 alin. (7) din același cod, întrucât, pe lângă referința la „tribunal” ce reprezintă, într-adevăr, instanță ierarhic superioară, textul legal în discuție particularizează și se referă la „tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere”.

93. Ca atare, s-a considerat a fi mai adecvată interpretarea propusă de cealaltă orientare jurisprudențială, conform căreia dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală au caracter special, derogatoriu de la regula generală prevăzută de art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, deoarece stipulează că hotărârea judecătoria poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere.

94. Prin urmare, art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală reprezintă o normă specială ce adaugă la regula generală prevăzută de art. 597 alin. (7) din același cod, stabilind că este competent tribunalul ce include în jurisdicția sa locul de deținere. Or, acest penitenciar nu poate fi decât cel de la data formulării contestației, determinarea instanței competente

nefăcându-se în raport cu momentul formulării cererii, ci cu locul de deținere actual.

95. După cum s-a reținut și în practica judiciară care adoptă opinia stabilirii unei competențe speciale, spre deosebire de celelalte ipoteze legale în care instanța competentă să soluționeze contestația este instanța superioară în a cărei circumscripție se află instanța care a pronunțat hotărârea, art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală instituie o excepție în favoarea instanței superioare în a cărei circumscripție se află locul de deținere al persoanei care pretinde liberarea condiționată și a formulat contestație.

96. Această interpretare se bazează și pe faptul că legiuitorul, dacă nu ar fi dorit instituirea unei excepții de la regulile de competență, nu ar mai fi prevăzut în mod expres dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, iar dispozițiile art. 597 alin. (7) din același cod, ce reprezintă dreptul comun în materia căilor de atac în faza de executare, ar fi fost suficiente.

97. Prin urmare, s-a precizat că, dacă se stabilește că regula instituită de art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală reprezintă o veritabilă excepție în materie de competență a instanței superioare, se poate ajunge la clarificarea voinței legiuitorului în materia liberării condiționate, în care fiecare zi în plus în care este temporizată procedura reprezintă, de fapt, o zi în plus de detenție pentru persoanele condamnate cărora le-a fost admisă cererea de liberare (fie în primă instanță, fie în contestație).

98. De aceea, s-a arătat că, deși uneori formulările legale pot genera situații de ambiguitate, interpretarea regulilor de procedură se va realiza mult mai eficient dacă organele judiciare vor porni de la esența instituției de procedură și de la consecințele practice ale aplicării acesteia. Regulile de procedură nu trebuie privite doar într-o perspectivă strict teoretică, întrucât acestea, aproape de fiecare dată, creează situații factive cu consecințe reale, ce vizează, în proporție covârșitoare, drepturi fundamentale.

99. Or, argumentul potrivit căruia stabilirea regulii de competență analizate poate avea consecințe importante asupra unui drept fundamental — dreptul la libertate determină aprecierea că tribunalul cel mai apropiat de locul de detenție (în circumscripția căruia se află locul de detenție) va judeca contestația formulată, tocmai în vederea evitării temporizării excesive a procedurii.

100. Așadar, în dezacord cu opinia contrară, s-a apreciat că art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală trebuie interpretat ca reprezentând o excepție de la regula generală prevăzută de art. 597 alin. (7) din același cod, tocmai în vederea respectării principiului antemenționat. Mai mult, orice tribunal reprezintă o instanță superioară unei judecătories, deci, inclusiv regula generală stabilită de art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală ar fi aparent respectată (acest text de lege nefăcând referire, de exemplu, la instanța ierarhic superioară din cadrul aceleiași circumscripții a curții de apel).

101. S-a mai menționat că, verificând dispozițiile din cuprinsul Legii nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, aceasta nu definește în niciun fel noțiunea de instanță ierarhic superioară. Mai mult, Legea nr. 304/2022 face referire la termenul *ierarhic* doar în capitolele dedicate reglementării organizării parchetelor, în situația instanțelor acest termen nefiind utilizat. Prin urmare, neexistând o definiție legală a noțiunii, chiar dacă textul din Codul de procedură penală face referire la aceasta, instanță superioară poate fi considerată orice instanță mai mare în grad (în speță, tribunalul în a căru circumscripție se află locul de detenție).

X. Raportul asupra recursului în interesul legii

102. Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauză, a constatat că recursul în interesul legii este admisibil, apreciind ca fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 și 472 din Codul de procedură penală, referitoare la titularul sesizării și

la existența unei chestiuni de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătories, fiind depuse hotărâri definitive ce denotă existența unei jurisprudențe neunitare referitoare la problema de drept care constituie obiectul recursului în interesul legii.

103. Cu referire la problema de drept ce formează obiectul sesizării, judecătorul-raportor a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, se impune a se stabili că instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătories în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătories care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

104. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a făcut de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 471 din Codul de procedură penală, potrivit cărora:

„(1) Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătories, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătories.

(2) Cererea trebuie să cuprindă soluțiile diferite date problemei de drept și motivarea acestora, jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curții de Justiție a Uniunii Europene, opiniile exprimate în doctrină relevante în domeniu, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată în recursul în interesul legii.

(3) Cererea de recurs în interesul legii trebuie să fie însoțită, sub sancțiunea respingerii ca inadmisibilă, de copii ale hotărârilor judecătories definitive din care rezultă că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit de instanțele judecătories.”

105. Sub aspectul condițiilor de admisibilitate, art. 472 din Codul de procedură penală prevede că recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătories definitive, care se anexează la cerere.

106. Verificând regularitatea investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu textele de lege menționate, care enumeră, în categoria subiecților de drept care pot promova recurs în interesul legii, pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se constată că această primă cerință referitoare la titularul dreptului de sesizare este îndeplinită.

107. De asemenea, în ceea ce privește cea de-a doua condiție de admisibilitate, se observă că interpretarea diferită dată de instanțele judecătories vizează dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, referitoare la instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva hotărârii pronunțate de judecătories în materia liberării condiționate, în cazul în care, la data formulării contestației împotriva sentinței pronunțate de judecătories, persoana condamnată se află într-un penitenciar ce este situat în circumscripția altui tribunal decât cel ierarhic superior judecătories care a pronunțat sentința.

108. Din împrejurarea că unele instanțe au reținut că tribunalul în a căru circumscripție se află locul de deținere a persoanei condamnate, la data formulării contestației, este competent să soluționeze contestația formulată împotriva

sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate (anexele 1—35) și altele au apreciat că tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a soluționat cauza în primă instanță, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere, la data formulării cererii, este competent să soluționeze contestația (anexele 36—46), rezultă, cu evidență, caracterul neunitar al practicii judiciare la nivelul instanțelor naționale.

109. Totodată, cererea de recurs în interesul legii este însoțită de copii ale hotărârilor judecătorești definitive privind cele două orientări jurisprudențiale, din care rezultă modul diferit de soluționare de către instanțele judecătorești, așa cum sunt enumerate în anexele mai sus indicate.

110. Ca atare, se constată îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile de sesizare prevăzute de art. 471 din Codul de procedură penală, precum și cele de ordin formal de la art. 472 din Codul de procedură penală, impunându-se dezlegarea problemei de drept prin pronunțarea unei decizii în interesul legii.

XI.2. Analiza pe fond a problemei de drept

111. Art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este competentă să soluționeze cererea sau propunerea de liberare condiționată făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor.

112. Instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva hotărârii judecătoriei prin care se soluționează cererea sau propunerea de liberare condiționată este, potrivit art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere, însă textul de lege nu prevede criteriul temporal avut în vedere pentru stabilirea acestui loc, respectiv fie data formulării cererii sau propunerii de liberare condiționată, fie data declarării contestației.

113. Competența teritorială a tribunalului ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat hotărârea contestată rezultă din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin raportare la art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală. Astfel, instituția liberării condiționate este reglementată în art. 587 din secțiunea 11 cu denumirea marginală — *Schimbări în executarea unor hotărâri*, capitolul III cu denumirea marginală — *Alte dispoziții privind executarea*, titlul V cu denumirea marginală — *Executarea hotărârilor penale*, din Partea specială a Codului de procedură penală.

114. Conform art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, „Hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare”.

115. Această normă instituie, în materia executării hotărârilor penale, regula generală statuată, cu titlu de principiu, prin dispozițiile art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, conform căreia „Contestația se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară celei sesizate sau, după caz, de către instanța superioară celei sesizate, respectiv de completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședință publică, cu participarea procurorului.”

116. Dispozițiile art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală nu derogă de la regula generală sus-menționată, deoarece stabilesc că instanța competentă să soluționeze contestația este tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere, adică instanța ierarhic superioară (competență funcțional și material) judecătoriei competente stabilite conform alin. (1) al aceluiași articol, respectiv cea în a cărei circumscripție se afla locul de deținere a contestatarului la data formulării cererii ori propunerii de liberare condiționată.

117. Această interpretare este conformă cu dezlegarea de principiu dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 15

din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018, prin care s-a stabilit că „*Instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate*”. În considerentele deciziei s-au reținut, printre altele, următoarele: „*Criteriul locului de deținere în care execută pedeapsa persoana condamnată la data formulării cererii, ca loc de deținere pe baza căruia se determină instanța competentă, presupune că transferarea persoanei condamnate, ulterior datei formulării cererii, într-un alt penitenciar nu are aptitudinea de a modifica instanța competentă și nu poate avea ca efect declinarea competenței*”.

118. Argumentul este valabil și în cazul interpretării dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, în sensul că, dacă transferarea persoanei condamnate, ulterior formulării cererii sau propunerii de liberare condiționată, într-un alt penitenciar nu constituie un motiv pentru modificarea competenței teritoriale a instanței de fond, nu poate avea astfel de efect nici în ceea ce privește competența instanței de control judiciar.

119. Momentul debutului procedurii de acordare a liberării condiționate este acela al formulării cererii sau propunerii în acest sens, acesta fiind reperul temporal cel mai clar prin raportare la care se poate stabili competența teritorială a instanțelor în această materie (judecătoria, respectiv tribunalul aferent — în eventualitatea unei contestații ulterioare hotărârii judecătoriei respective). Formularea contestației nu echivalează cu debutul unei noi proceduri de acest tip, ci reprezintă doar o simplă continuare a cererii sau a propunerii inițial formulate, încă nesoluționate definitiv.

120. Interpretarea potrivit căreia instanța de control judiciar poate fi alta decât cea ierarhic superioară celei sesizate contravine dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală. Doar în mod excepțional ar putea un tribunal să soluționeze o cale de atac formulată împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate de o judecătoria care nu se află în circumscripția sa, respectiv atunci când se admite o cerere de strămutare sau în situația desemnării altei instanțe.

121. Totodată, s-ar prelungi, în mod nejustificat, întreaga procedură de soluționare a cererii/propunerii de liberare condiționată, în condițiile în care, potrivit art. 425¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, „*Contestația se depune (...) la instanța care a pronunțat hotărârea care se atacă și se motivează până la termenul stabilit pentru soluționare, dispozițiile art. 415 aplicându-se în mod corespunzător*”.

122. Transferarea persoanei condamnate într-un alt loc de detenție nu este un motiv prevăzut de lege care să conducă la schimbarea competenței de soluționare a contestației, stabilită conform dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală. Astfel, dacă s-ar accepta opinia contrară, s-ar crea premisa ca, prin transferul condamnatului, să se aleagă instanța care va soluționa contestația formulată împotriva hotărârii prin care s-a soluționat propunerea sau cererea de liberare condiționată.

123. Procedura liberării condiționate reglementată de art. 587 din Codul de procedură penală nu are un caracter special în raport cu dispozițiile art. 597 alin. (7) din același act normativ, deoarece ambele texte de lege sunt cuprinse în titlul V din Partea specială a legii organice, neexistând vreun motiv care să confere liberării condiționate un caracter special în comparație cu celelalte proceduri reglementate în titlul V. Dacă legiuitorul ar fi urmărit să confere liberării condiționate un caracter special, ar fi inclus această procedură în titlul IV care reglementează procedurile speciale.

124. Față de considerentele expuse, în temeiul art. 471 raportat la art. 474 din Codul de procedură penală, se va admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, urmând ca, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, să se stabilească în sensul

că instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, stabilește că instanța competentă să soluționeze contestația formulată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în materia liberării condiționate este tribunalul ierarhic superior judecătoriei care a pronunțat sentința contestată, în a cărei circumscripție se afla locul de deținere la data formulării cererii.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Elena Mihaela Mustață

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 122/2023

În temeiul dispozițiilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere dispozițiile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 305/2022, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți (14 voturi DA, 1 vot NU),

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 122/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 și 640 bis din 13 iulie 2023, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 121 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 121. — (1) Președintele Consiliului poate dispune delegarea în funcții de conducere de specialitate juridică în

cadrul aparatului propriu, la propunerea secretarului general și cu acordul persoanei în cauză.

(2) Președintele Consiliului poate dispune încetarea delegării, din oficiu sau la propunerea secretarului general.

(3) Delegarea încetează de drept la ocuparea funcției prin numire. Delegarea încetează și la cererea persoanei în cauză.

(4) Delegarea pe posturi de conducere temporar vacante se dispune în condițiile prezentului articol, până la întoarcerea pe post a titularului.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Denisa-Angelica Stănișor**

București, 14 noiembrie 2024.

Nr. 208.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

